

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dijous 24 d'abril de 2003

SUMARI

2 Editorial: "Pluralisme"

Opinió:
"Conseqüències",
per Matthew
Tree

Papa Buix i el
petit Asnar

3 Conte: "L'home trist"

Exposició sobre
els voluntaris a
Galícia

4 Les roses del PP

Egunkaria,
endavant

Breus i agenda
d'actes



Dues imatges de la diada de Sant Jordi, a la ciutat de Mataró. FOTOS: J.A: MUNTATGE: AGR

Llibres en la intranquil·litat

Sant Jordi omple el centre de Barcelona enmig d'un aire anti-bel·licista

El dia del llibre cada any és més important a Barcelona. Ahir no va ser una excepció (l'augment de vendes es va situar cap al 7%), però sí que va ser un cas especial. L'augment de la fal·lera pel llibre i la firma va trobar-se amb l'esperit contestatari de l'anomenada 'capital de la pau'. La diada de Catalunya no podia passar per alt el moment social que s'està vivint, i entre roses i llibres per tot arreu es podia veure la bomba prohibida del 'No a la guerra'.

Durant aquestes setmanes milers de manifestants han omplert el centre de Barcelona sota la frase 'No a la guerra'. Ahir també una multitud va omplir els carrers de la capital catalana, però va ser sota l'escut de Sant Jordi. Aquests fets, aparentment aïllats, van acabar-se barrejant irremeiablement durant tot el dia 23. Cada any, un seguit d'autors repeteixen la seva cita amb els lectors: com Quim Monzó, Ferran Torrent, Andreu Buenafuente. Però aquest any se'ls ha afegit un grup d'autors que no contempen l'escriptura com a art en si (l'art per l'art), sinó com

un mitjà per transmetre fets i, sobretot, idees. Llibres com el *Nunca Más* de Suso Del Toro s'han fet un lloc entre els súper-vendes mediàtics de cada any i els llibres d'escriptors de talent reconegut. L'esperit demostrat en les manifestacions s'ha tornat a veure en forma de llibre i, sobretot, en forma de lectors.

Entre tots aquests autors, els seus fans i els polítics en bany de masses ahir es van poder veure encara senyals del rebuig del poble català a la guerra. A Plaça Catalunya mateix es podien veure els joves que van acampar durant setmanes a Pla de Palau, amb la seva taula d'informació i cartells contra la guerra i els que la promouen. A l'entrada de Plaça Sant Jaume es van manifestar els joves que van ser desallotjats de l'acampada pacífica (i permesa durant un temps) a la plaça de l'Ajuntament. Entre llibres, manifestants i lectors encara es podien veure les senyals del rebuig, les pintades més o menys afortunades que redecoren el centre barceloní i les pancartes que onegen dels balcons dels més compromesos. En el fons,

Sant Jordi va ser un cop més el reflex de la societat catalana: mitjans (Buenafuente, Latre...), cultura (Monzó, Gala...) i rebuig a la guerra.

REDACCIÓ

ELS LLIBRES MÉS VENUTS

- En català

1. *La filla del Ganges*, d'Asha Miró
2. *Què t'anava a dir*, d'Andreu Buenafuente
3. *Soldats de Salamina*, de Javier Cercas
4. *Plats i secrets de l'àvia Remei*, de Remei Ribas
5. *El tema del tema*, de Quim Monzó

En castellà

1. *La sombra del viento*, de Carlos Ruiz Zafón
2. *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas
3. *El afinador de pianos*, de Daniel Mason
4. *El dueño de la herida*, d'Antonio Gala
5. *El paraíso de otra esquina*, de Mario Vargas Llosa

“ Pluralisme ”

Sembla que ja és gairebé definitiu. La nostra estimada ministra ha fet la (com sempre) sensata proposta de doblar el nombre d'hores de llengua castellana en l'educació primària a Catalunya. Imaginem-nos que també dobles les hores de català, d'anglès, de matemàtiques, de ciències socials... seria absurd. El que està clar que si hi ha una cosa bàsica per al desenvolupament d'una societat, és la cultura. Però només la cultura castellana?

Tenim la sort de viure en un lloc on -a priori- coexisteixen dues llengües. Tan difícil és respectar? Pluralisme, coexistència, fer i deixar fer, viure i deixar viure... no són expressions boniques? La “por” que hi ha des del govern pel fet que el castellà “corre perill d'extinció” a Catalunya és absurda. Només cal sortir al carrer i veure com tothom entén i sap parlar el castellà, la gran majoria dels cinemes només projecten pel·lícules en castellà, els ciutadans només es poden dirigir a l'Estat en castellà... La mateixa llengua que, per altra banda, tots els “espanyols” tenen obligació de conèixer. La mateixa obligació, que segons la seva defensada constitució, té el govern de preservar la riquesa lingüística de l'Estat Espanyol. Aquesta és la teoria.

Els fets ens diuen, però, una cosa ben diferent. La delegació del govern central a Catalunya prohibeix fer una manifestació a favor de la llengua catalana el 23 d'Abril, diada catalana per excel·lència. A Euskadi s'ha tancat per ordre judicial l'únic diari escrit en la seva pròpia llengua, l'*Euskaldunon Egunkaria*. Que cadascú tregui les seves pròpies conclusions.

Que corri la veu!

Conseqüències

Aquest mes de maig, concretament al dia 10, a la ciutat de Girona, l'artista català afincat a Suïssa Muma Soler posarà en marxa el seu projecte 'Encenguem Girona'. Muma distribuirà unes 78.000 espelmes –tantes com hi ha gironins– entre la població, i aquesta les encendrà durant vint minuts alhora que hi haurà una apagada general i voluntària de llum.

L'efecte serà, sens dubte, impressionant. No es pot negar, però, que tot plegat tindrà una certa semblança a algunes de les moltes protestes pacífiques contra la guerra que hi ha hagut a Catalunya durant les últimes setmanes. Fins i tot, algú cínic podria acusar Muma d'oportunista, per haver inventat un espectacle artístic que encaixi tan bé amb l'esperit anti-bèl·lic i amb les ganes de muntar protestes imaginatives, que comparteix la major part de la gent avui en dia.

El cínic hipotètic aquest aniria ben equivocat si pensés així. El fet és que Muma va idear 'Encenguem Girona' fa anys, molt abans que ni es parlés d'una guerra amb l'Iraq. Cansat de la inactivitat política i de l'apatia cívica

de bona part dels ciutadans, Muma volia involucrar-los en una acció que els donaria una empenta psicològica, tot mostrant-los que encara tenien la possibilitat d'actuar junts, de manifestar-se col·lectivament, de fer sentir la seva presència al carrer. Vet aquí, però, que des d'aleshores els ciutadans ja han rebut una empenta psicològica encara més gran que la que plantejava el Muma: la guerra. Sí, gràcies al seu rebuig a aquesta guerra, els ciutadans abans tan pàmflils a l'hora de contradir els poders fàctics s'han convertit en tan protestaires que m'atreveiria a dir que han agafat aquests mateixos poders amb els pixats al ventre.

Per ingenus i maniqueus que hagin estat alguns dels manifestants que han omplert els carrers recentment, no hi ha dubte que, en general, els temps -com cantava Bob Dylan al principi d'un moviment molt semblant, el que anava en contra la guerra de Vietnam ara fa uns quaranta anys- estan canviant: s'ha engegat un procés que ha començat amb un esclat de sentiments compartits per milions de persones i que ara, a poc a poc, es va convertint en una mobilització més organitzada, més pensativa, en la qual

els plantejaments més o menys electoralistes dels polítics professionals han quedat al marge per donar pas a una mentalitat popular, inquieta i no-partidista, que està començant a qüestionar fins i tot coses tan aparentment intocables com ara la legitimitat de les accions d'un partit que té la majoria absoluta o bé la veracitat de les explicacions d'alguns dels caps d'estat més destacats del planeta, siguin cínicament pro-bèl·liques, com Bush i Blair, o siguin cínicament anti-bèl·liques, com Chirac i Putin.

Tal com desitjava el Muma a l'hora de concebre 'Encenguem Girona', la gent ha pres consciència que ells també poden prendre la paraula i que tenen el dret i potser el deure de fer-ho. Els anarquistes en deien i encara en diuen democràcia directa, d'això. Per contrastar-la amb la democràcia parlamentària, tan antiquada, tan rovellada, tan aïllada de les aspiracions de la gent, tan incapaç de respondre a preses de posició massives per part del poble en el nom del qual diuen que governen.

MATTHEW TREE
PERIODISTA I ESCRIPTOR

opinió del lector

La Paradoja del reto (part 1)

Nuestra manera de pensar nos impide articular un movimiento con la suficiente fuerza real para oponerse a la dinámica política de nuestro mundo. Es una lucha clara del pragmatismo frente al idealismo, pero el idealismo de cada uno de nosotros es diferente y más difícil de simplificar y aglutinar en torno a un lema, una posición política, una decisión. El pragmatismo lo tiene más fácil, buscando unos puntos mínimos de donde se pueda articular el discurso en torno a beneficios, mejoras,

rentabilidad...nos hace quedar fuera de juego, con extrema facilidad. Por poner ejemplos, que a todos conocemos: ¿pero cuál es la solución, no hacer nada? ¿existen muchas guerras, y contra esas no protestáis? Son argumentos fáciles, del pensamiento pragmático, pero plantean difíciles respuestas, a los idealistas sobre todo, porque llegado ese momento nos damos cuenta que la mayoría somos capaces de soñar lo mismo, pero cada uno de nosotros tiene soluciones diferentes para conseguirlo. La propuesta sería como aglutinar toda

la energía del idealismo sin que al definirla, no acabemos siendo pragmáticos. Y pasemos a convertir nuestros sueños en una parte más de lo que odiamos. Propongo poner nuestra capacidad de soñar en los medios para lograr cosas, y no como objetivos. Trabajar sobre bases no establecidas, sobre utopías, con palabras como diálogo, cambios, comprensión, relativizar, conocimiento...
[continuarà]

ROBERT HERRERUELA
ING.TÉCNIC EN TEJIDOS DE PUNTO

papa buix i el petit asnar



L'home trist

De nit, l'home trist tornava a casa amb un disc de música encara més trista sota el braç. Plovia i no portava paraigües, però als homes amb poca esperança els hi era igual que l'aigua es confongués amb les llàgrimes i a les dones se'ls escorrés el rímel dels ulls galta avall, com pallassos tristos. La desil·lusió que portava a sobre era la il·lusió que el mantenien dret, i l'apropava pas a pas cap a casa. Una paret de maons sola i grisa li va recordar el llibre que estava llegint, i un gos abandonat que tampoc semblava importar-li la pluja li va portar a la memòria el plantejament de Hesse: ¿fins a quin punt cadascú té la seva part de responsabilitat en les desgràcies del món? Mentre caminava amb la roba mullada -gestant dins seu el que pensava que seria un refredat corrent però que acabaria sent una greu malaltia que estaria a punt de treure-li la vida-, recorda les paraules de Harry, el protagonista de la novel·la de Hesse: *"El pueblo, en vez de soñar con falsas responsabilidades políticas, debe reflexionar dentro de sí, hasta qué punto él mismo, por errores, negligencias y malos hábitos, tiene parte en la guerra y en todos los demás males del mundo"*. L'home trist i mullat, que sempre havia estat presoner de les seves passions interiors i

s'havia mirat el que passava al seu entorn amb fredor, trobava inesperadament que en aquell llibre l'acusaven de possibles responsabilitats en les desgràcies d'un món no més desgraciades que les dels seus somnis inútils. Una hora de meditació, deia Harry, era necessària per arribar a concloure que tenim una part de culpa, volguda o no, en les misèries que ens acompanyen.

Amb la música més trista que mai va arribar a

no tenia ni una pila que li fes mirar aquells ulls quan els hauria d'haver mirat i en canvi no va evitar que desviés la mirada cap a un rellotge molt gros per recordar la data i l'hora exacte en que va tenir la oportunitat que els somnis morissin, per a bé, en aquells ulls. Armanda, la interlocutora de Harry a la novel·la, deia: *"¿Es que los ideales estan ahí para que los alcancemos? ¿Vivimos, nosotros los hombres, para suprimir la muerte? No. Vivimos para temerla, y luego para amarla, y precisamente por ella se enciende el poquito de vida alguna vez de modo tan bello durante una hora."* No sabia quanta estona havia estat amb la música trista i el cap mirant el sostre, si una hora o pocs minuts.

Va posar la tele sense tenir-ne motiu, com molts altres cops, i va aparèixer un home que deia que el conflicte s'havia acabat i que el poble del país ocupat ja era lliure. Al costat de la tele, hi havia doblegat un diari en el qual hi havia la foto d'un nen "lliure" sense braços. Els ulls de

l'home del sofà es van humitejar i en adonar-se que el nen sense braços no plorava i ell, en aquella situació miserable de debat moral interior, sí, va acabar de deixar les llàgrimes sense que es poguessin confondre amb la pluja.

MARC CASURELLAS



escoltar, l'home que es pensava que era trist però en realitat s'estava enganyant a ell mateix feliçment, es va estirar al sofà a mirar el rellotge de la paret, a mirar com girava, molt de tant en tant, l'agulla dels segons. No girava per casualitat, sinó perquè l'aparell tenia piles al seu interior. I la seva vida, que la deixava en mans de la casualitat, sentia que

actualitat

Voluntaris a Galícia: una mirada crítica s'exposa al hall del teatre de l'Edifici d'Estudiants

Des del mes de desembre fins al dia d'avui ja són centenars d'estudiants de la UAB els que s'han vestit de la granota blanca per treure txapapote de les platges gallegues. Ara, Marina Pallarès, becària de la Delegació d'Estudiants i voluntària contra la marea negra de la UAB, ha recollit fotografies i textos dels diversos grups de voluntaris que han viatjat a Galícia. I ahir dia de Sant Jordi, a la Reixa dels desitjos de la plaça Cívica, potser us va sorprendre la senzilla i colpidora exposició que s'hi podia contemplar.

L'exposició és també una mirada crítica, tal com ha estat nomenada, perquè els voluntaris que han estat a Galícia no han estat simplement mà d'obra. És clar que, tal com l'exposició reflecteix, treure el txapapote ha estat el principal objectiu, el més immediat. Però el que finalment l'exposició reflecteix és l'experiència

solidària i, també, la perspectiva crítica. Perquè són molts els que han pogut veure amb els propis ulls la dimensió de la misèria humana:

davant d'una catàstrofe sempre hi ha qui vol fer negoci. Sigui polític o econòmic, o mediàtic. Els estudiants voluntaris han estat alertes al perill de

ser instrumentalitzats. Han patit d'incerteses i de decepcions. I també han gaudit extraordinàriament de l'acollida dels gallegos i de l'experiència d'amistat de compartir hores de feina i de descans.

L'exposició és un petit resum de tot això. És un contrast entre el negre del mar i el blau del cel, entre el blanc de les granotes i el negre dels capachos. S'hi recullen també acudits i les famoses frases amb què els nostres governants ens van mentir. Amb què mentien als gallegos, negant l'evidència del contrast directe amb la realitat: que el fuel embrutava les platges a tones.

A partir d'avui podeu visitar l'exposició al hall del teatre de l'Edifici d'Estudiants i hi ha previst que més endavant circuli per alguns centres. No us la perdeu, perquè no torni a passar Nunca Mais.

REDACCIÓ



Roses del PP

500 roses amb l'emblema del PP es repartien ahir a un stand publicitari del partit situat al principi de Rambla Catalunya, junt a Gran Via. No es van donar cap tipus d'incidentes violents, però gran part dels vianants van rebutjar la rosa que se'ls oferia. Molts altres van optar per dirigir les seves queixes i protestes contra l'actitud del PP davant la guerra d'Iraq al ministre de Ciència i Tecnologia, Josep Piqué, i a l'alcaldeable del PPC a Barcelona, Alberto Fernández Díaz, que van estar repartint roses al migdia.

Desterrats a l'aula 8

L'Assemblea de la facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB és una de les moltes assemblees estudiantils que han tingut una assistència massiva durant aquests dies de guerra i protesta. Es

celebrava a l'Aula Magna de la facultat per tal de poder-hi encabir tots els alumnes que hi assistien, més de 450 en una aula amb capacitat per 300 persones assegudes, però segons una nova ordre de Deganat a partir d'ara només es cedirà l'Aula 8 per aquest propòsit, amb capacitat per 80 persones assegudes.

The Wall

A tothom (o gairebé tothom) li deu sonar la mítica tonada "We don't need no education". Però no tants deuen conèixer que la cançó és del mític grup Pink Floyd i que pertany a la banda sonora d'*El Muro* (Pink Floyd, *The Wall*, 1982, UK) dirigit per Allan Parker. La pel·lícula es va poder veure al Centre de la Imatge de la Plaça Cívica dimarts a les quatre de la tarda inclosa dins el cicle de cinema anti-bèl·lic que s'ha iniciat des que va començar l'atac a Iraq. La cinta ens mostra els deliris

d'una estrella del rock tancada en l'habitació d'un hotel on es barregen les drogues, el sexe, la Segona Guerra Mundial i el feixisme en una atmosfera onírica. El film es basa en el disc conceptual homònim de Pink Floyd i utilitza la seva música com a única banda sonora i com a únic diàleg. Amb aquesta premisa seria fàcil incloure l'obra en altres adaptacions cinematogràfiques com la de *Tommy* de The Who. Però des d'un punt de vista estètic, té més punts de contacte amb el film experimental *Fantasia* de Walt Disney, ja que ambdues parteixen d'una base musical que els suggereix un món d'imatges absolutament impressionant.

Egunkaria, endavant

"Hi ha gent a qui no agrada que es parli, s'escriu o es pense en català. És la mateixa gent a qui no els agrada que es parli, s'escriu o es pense." Amb aquesta

cita d'Ovidi Montllor s'obre l'edició solidària en català del 23 d'abril del diari Egunkaria. La tirada gratuïta de 30.000 diaris ha costat 12.000 euros que s'han aconseguit a través de donacions a la Plataforma per Egunkaria, constituïda el 26 de febrer, i de la venda de bons, adhesius i samarretes. L'objectiu és poder comprar 100 accions del nou diari.



Papa-Buix i el petit Asnar cada dia al diari que corri la veu

retalla-la i corre la veu



DIJOURS 24 D'ABRIL

'Els voluntaris a Galícia, una mirada crítica': Exposició sobre els voluntaris de la UAB a Galícia

Hora: 09:00
Lloc: Al hall de l'entrada del teatre de l'Edifici d'Estudiants de la UAB (Fins al dia 30) Mostra la vivència dels més de 250 estudiants de la Universitat Autònoma que han estat voluntaris a Galícia.

Reflexions sobre la guerra (primer dia)

Hora: 09:30
Lloc: Aula Magna Facultat de Geologia de la Universitat de Barcelona
9:30 Dolors Bramon (UB) 'L'islam tòpics i diversitat'
10:30 Pius Alibek 'La guerra vista per un iraquí'
12:00 Eduard Sanjuan (TVC) 'Els periodistes i la guerra'
13:00 Artur Colom (UAB) 'Un nou imperialisme econòmic'

Assemblea d'estudiants de Comunicació

Hora: 10:00
Lloc: Aula Magna de la Facultat de Ciències de la Comunicació

Jornada contra la guerra i l'ocupació d'Iraq

Hora: 10:00

Lloc: Pl Cívica (UAB)
10h: 'Globalització i guerra' a càrrec d'Arcadi Oliveres
11'30h: 'Islam, imperialisme i reislamització'
13h: 'La revolució del 36' a càrrec d'Andy Durgan, assessor històric de la pel·lícula *Tierra y Libertad*
Dinar popular. Els fons es destinaran a l'Iraq
16h: Videofòrum 'Maig del 68', a l'Aula Magna de CC Comunicació.

Conferència a càrrec de David Barba

Hora: 12:00
Lloc: Aula Magna de la Facultat de Comunicació (UAB)

Conferència 'La visión olvidada de la vieja Europa: la paz por la reducción del poder' a càrrec de Walter Oswalt

Hora: 12:00
Lloc: Sala de Graus de Filosofia de la Facultat de Geografia i Història de la UB (C/ Baldori i Reixach, Barcelona)
Walter Oswalt és membre de Die Gruenen, màxim assessor científic de ATTAK, director de l'arxiu W. Eucken i professor de la Universitat de Colònia.

Xerrada a càrrec de Martí Marín: 'Iraq en el context de

'l'Orient Mitjà: una perspectiva històrica'

Hora: 16:00
Lloc: Aula 9 de la Facultat de Comunicació (UAB)

Jornades contra la retallada de llibertats: Jornades de tallers-debat

Hora: 18:00
Lloc: Cotxeres de Sants
18:00 Tallers simultanis:
- Presons: la realitat que no s'explica
- La resposta policial als problemes socials
20:00 Tallers simultanis:
- Immigració: la negació de la ciutadania
- Criminalització: la repressió des dels mitjans de comunicació

Tancada a la Facultat de Ciències de la Comunicació (UAB)

Hora: 21:00
Lloc: Xalet de la Facultat de Ciències de la Comunicació (UAB)
Activitats durant el dia i tancada a la nit al xalet.

DIVENDRES 25 D'ABRIL

'Els voluntaris a Galícia, una mirada crítica': Exposició

més informació a www.quecorrilaveu.org

sobre els voluntaris de la UAB a Galícia

Hora: 09:00
Lloc: Al hall de l'entrada del teatre de l'Edifici d'Estudiants de la UAB (Fins al dia 30) Mostra la vivència dels més de 250 estudiants de la Universitat Autònoma que han estat voluntaris a Galícia.

Reflexions sobre la guerra (segon dia)

Hora: 09:30
Lloc: Aula Magna de la Facultat de Geologia Universitat de Barcelona
9:30 Xavier Batalla (La Vanguardia) 'Geopolítica i geoestratègia'
10:30 Anna Badia (UB) 'Dret internacional'
12:00 Salvador Cardús (UAB) (per confirmar) 'Anàlisi dels moviments socials antiguerres'
13:00 Mariano Marzo (UB) 'Recursos naturals i guerra'

Drets fonamentals i globalització: nous atacs, noves respostes

Hora: 10:00
Lloc: CCCB
Amb la presència de Manuel Vázquez Montalbán, Dario Fo, Haidi Giuliani, Noam Chomsky i Naomi Klein.
Traducció simultània del català, castellà, francès i anglès



Un diari obert a tothom: redaccio@quecorrilaveu.org

www.quecorrilaveu.org

